

komme vi imidlertid senere. — Jeg har endnu kun tilbage at sige et Par Ord om Vædringsforslaget Nr. 15, som jeg ikke vilde have omtalt, hvis det ikke paa Vædringsforlagslisten var sagt, at det er stillet af Udvalget, med Undtagelse af de 5 Medlemmer, hvis Navne anføres. Jeg er ikke blandt de 5 Medlemmer; men hvis Nogen derfor tror, at jeg er med til det Forslag, tager man fejl. Jeg retter ikke nogen Bebreidelse til den ærede Ordfører eller til Andre; jeg skulde selv have passet paa tidligere, medens jeg først idag er bleven opmærksom paa Feiltagelsen; men jeg stemmer ikke for det Forslag. Trods Alt, hvad der er sagt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, stemmer jeg derimod for det Forslag, der er stillet under Nr. 1 udenfor Betænkningen, angaaende Garnisoneringsforholdene, og som skyldes det Mindretal i Udvalget, jeg nærmest slutter mig til (N. P. Jensen: Det er det samme Forslag som det, der findes i Betænkningen.). Det lader jeg Forslagsstillerne om, de have taget det Forslag tilbage, der stod i Betænkningen, for det, der nu findes udenfor samme under Nr. 1, og det stemmer jeg for, ikke fordi jeg — thi deri kan jeg til en vis Grad være enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds — gennem Vedtagelsen af dette Forslag ser Faren for Kjøbenhavns Befæstning hævet, men fordi jeg mener, at den dog derved vil være rykket noget fjernere; det vil ikke være saa let at komme til Kjøbenhavns Befæstning ved Vedtagelsen af et saadant Forslag. Derfor stemmer jeg for det og raader Enhver til at gjøre det Samme. Selv det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds kunde ypperlig gaa ind derpaa. Da han jo erklærer saa ivrig, at vi ikke skulle ind paa Kjøbenhavns Befæstning, at der ikke er Tale om, at Kjøbenhavns Befæstning maa blive Følgen af Vedtagelsen af Forslag, der ligge for her, vil det være den ligesvemme Bei og det Korrekte for ham at være med til at stemme for dette Forslag under Nr. 1. (Berg: Ah, ha!). — Na, det ærede Medlem siger „ah, ha!“; ja vi se jo saa høist forskjelligt paa den Ting, det ærede Medlem og jeg. Jeg siger nu til Slutning, at jeg ikke agter yderligere at tage Ordet, medmindre der da gives mig særlig Anledning dertil. Ganske frafkrive mig Retten til at tage Ordet kan jeg ikke; der kunde jo under Debatten dukke mange Ting op, som man ikke havde tænkt sig vilde fremkomme, og skulde det ske, maa jeg forbeholde mig at tage Ordet, medens jeg ellers ikke har ifinde at tale med ved denne Behandling. Jeg vil stemme for de fleste af de Forslag, som det af mig nævnte Mindretal har stillet, og saa lade Resten hvile til 3die Behandling. Naar Loven da foreligger i dens Helhed, skal jeg nok vide at fremsætte de Grunde, hvorpaa min Betænkning bylder, for yderligere at klargjøre min hele Stil-

ling til Sagen. Det var kun dette, jeg har fundet Grund til at udtale i dette Dieblif.

Krigsministeren (Rauffmann): Den største Del af de Vædringsforslag, der ere stillede til det af mig fremsatte Hærløvsforslag, ere saa forskjellige fra dette, at der endnu er faaere ringe Udsigt til, at vi allerede paa et saa tidligt Stadium af Forhandlingerne som dette skulde kunne komme til væsentlig større Enighed. Jeg frygter næsten for, at selv 3die Behandling her i Salen ikke vil føre os meget videre. Udvalgets forskjellige Grupper ere saa lidt overensstemmende i Principerne for den nye Hærorrdning, at der skal en lang større Enighed til, før man maaske paa et senere Stadium kan opnaa, at et Flertal samles om et Forslag, som jeg maaske da ogsaa kan tiltræde. Dette vil maaske først blive paa det sidste Stadium, som vor Forsætning kjender. Jeg behøver derfor ikke at gaa meget nærmere ind paa andre af Vædringsforslagene end de vigtigere af disse, den største Del kan jeg nøies med let at berøre. Jeg maa i det Hele taget foreløbig og indtil videre i alt Væsentligt fastholde Lovforslagets Standpunkt, og jeg maa gjøre det saa meget mere, som dette Lovforslag jo i overmaade Meget er ligt med de Lovforslag, der tidligere ere blevene fremsatte, og i alt Væsentligt paa enkelte Undtagelser nær omfatter, hvad det andet Thing har ønsket. Jeg er paa denne Maade noget bunden; men skulde man paa et senere Stadium komme til et Resultat, hvortil et Flertal slutter sig, da maa det dog være en nødvendig Betingelse for, at jeg kan tiltræde det, at dette Resultat fører til en ny Hærorrdning, som er bedre end den nuværende Hærorrdning. Men uagtet den nuværende Hærorrdning har store Mangler, saa kan det dog ikke negtes, at den er nogenlunde brugelig. Det er at forudsæ, at man i Forhandlingerne maa se at undgaa to Skjær, som synes at være de farligste. Det ene Skjær vil jeg kalde det finantstielle, og det andet de personlige Byrders. — Hvad det finantstielle Skjær angaar, da er dette i Flertallets Dine maaske det farligste. Det forekommer mig imidlertid, at naar vi se hen til vor finantstielle Status, da er selve det Budget, som er veblagt Hærløvsforslaget, ikke større, end at vi godt kunne bære det. Det personlige Offer, som forlanges, er ikke større, end hvad Landet har Naad til at ubrede. De sidst forelagte Lovforslag samt ligeledes, Forordningerne i Landssthingets Betænkning vilde omtrent have forlangt den samme Sum, saafremt Budgettet blev opgjort efter den samme Regel, som det nu er. Det andet Skjær, nemlig de personlige Byrders Skjær, er ganske sikkert i mange ærede Medlemmers Dine ikke saa farligt, men det er paa den anden Side dog af en saadan Natur, at ogsaa det kan bringe Forslaget til at svande. Jeg vil dog haabe, at